

[Finansministeren.]

sagt ikke noget imod, at man bruger Udtrykket, at Tjenestemændene endnu har noget til gode, men en saadan Betragtning bør ikke tilsløre selve det reelle, der er opnaaet for Tjenestemændene i denne særlige Situation. Det er rigtigt, at de højest lønnede har faaet et relativt lavere Tillæg gennem Aarene end den store Kreds af Tjenestemænd har faaet, eftersom man har anlagt det Synspunkt, at det, det gjaldt om, var at yde et Tillæg, der nogenlunde modsvarede Arbejdernes Tillæg. Derudfra kan man naturligvis opstille den Betragtning, at Tjenestemændene endnu har noget til gode, men det, der for mig er afgørende, er, at Tjenestemændene med den Løsning, der her er fundet, efter min Mening kommer fuldt paa Linie med Arbejderne; og jeg tror, Tjenestemændene staar sig ved, at en saadan Paritet, en saadan Ensartethed er til Stede. Jeg har da heller ikke forstaaet det ærede Medlem Hr. Malchau saaledes, at han er uenig i, at det Grundlag, der foreligger her, er rimeligt og rigtigt — det har jo ogsaa Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Malchaus egne Partifæller.

Som jeg sagde i mine Bemærkninger, kan man naturligvis have sine Betænklichkeiten ved et Tillæg, der beløber sig til i alt 29 Mill. Kr. Vi maa dog anse det for forsvarligt, idet vi naturligvis gaar ud fra, at al den Enighed, der gør sig gældende her i Dag — hvad jeg i øvrigt er overbevist om —, ogsaa vil være til Stede den Dag, da vi skal have Dækning for disse Penge. Saa vil vi ogsaa staa op og klappe hinanden paa Skulderen og se lykkelige ud og sørge for, at Pengene bliver skaffet til Veje. Jeg er dog ikke sikker paa, at det ærede Medlem med de Bemærkninger, han gjorde, vil mene, at det havde været rigtigt i denne Situation at gaa videre end til den Ordning, her er gennemført.

Der er, som det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen gjorde opmærksom paa, Spørgsmaal i Forbindelse med Tjenestemændenes Lønningsforhold, som trænger til Revision. Det er et Misforhold, at Reguleringsstillægget indtager en saa dominerende Plads i Tjenestemændenes Lønningsforhold, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at den Regering, som følger efter det kommende Valg, bør se det som en af sine Opgaver at beskæftige sig med Løsningen af hele dette Lønningsproblem, i hvert Fald bør have til Opgave at søge Lønningskommissionens Arbejde bragt frem

til en saadan Afslutning, at Resultatet kan komme til Behandling paa Rigsdagen.

Med disse Bemærkninger takker jeg de ærede Ordførere for deres Tilslutning til det fremsatte Lovforslag.

Anna Westergaard: Det er kun en enkelt Bemærkning til den højtærede Finansminister, jeg gerne vil fremsætte i Anledning af de sidst faldne Udtalelser. Jeg mener at have sagt — det staar i alt Fald i mit Manuskript —, at Tjenestemandorganisationerne efter nogen Modstand har tiltraadt. Jeg har ikke Indtryk af, at det er tiltraadt uden videre, men Modstanden har ikke været stærk nok, ikke efter min Mening.

Med Hensyn til selve Sagen er det rigtigt, som den højtærede Minister siger, at det her drejer sig om et principielt Spørgsmaal. Der er jo den lille Særegenhed ved det foreliggende Lovforslag, at man har brudt Principperne, for saa vidt angaar de ugifte; det viser, at der kunde have været Mulighed for ogsaa at gennemføre en Sørordning for de samgifte med det Forbehold, at dette — ligesom der staar vedrørende de ugifte — skulde være en ganske ekstraordinær Foranstaltning, der ikke maatte berøre selve Principperne — naturligvis var det et Skridt ned ad en vis Glidebane, det kan jeg godt forstaa, men Skridtet var i Virkeligheden allerede taget, for saa vidt angaar ugifte Tjenestemænd.

Malchau: I Anledning af den højtærede Finansministers Bemærkninger til mig vil jeg blot sige, at naar jeg brugte det Udtryk, at Tjenestemændene endnu havde noget til gode, var det i Relation til de Bemærkninger, jeg gjorde med Hensyn til Reallønnen, at den praktisk talt med Tillægget af 16. August til Arbejderne var naaet for Arbejdernes Vedkommende, hvorimod Tjenestemændene, som jeg paa-pegede, endnu havde en Del til gode, hvilket mere gælder de højest lønnede end de lavest lønnede, inden de har naaet Reallønnen for 1939. Jeg finder, der er Grund til at fremhæve, at Tjenestemændene ved at tiltræde det foreliggende Forslag, ved at gaa saa langt bort fra de Krav, som jeg ved de oprindeligt har stillet, har vist megen Resignation, men dermed tror jeg ogsaa nok jeg tør sige, at selv om Tjenestemændene har gjort dette, har de alligevel ikke givet Saldokvittering for det Beløb, de mener at have til gode endnu, hvis